വേദവിജ്ഞാനവും ഞാനും

ഡോ. സ്കറിയാ സക്കറിയ

രണ്ടായിരം വർഷത്തെ പഴക്കം അവകാശപ്പെടുന്ന കേരളക്രൈസ്തവസഭ പെരുമാറ്റത്തിലും പ്രയോഗത്തിലും സിദ്ധാന്തത്തിലും എത്രത്തോളം സമകാലികമാണ്. ലഭ്യമായ സൂചനകൾ രേഖപ്പെടുത്തിയാൽ ഒരു പരമ്പരാഗതസമൂഹമെന്ന് കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവരെ വിശേഷിപ്പിക്കാം. പാശ്ചാത്യസമ്പർക്കത്തിനുമുമ്പ് കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവർ സ്വയം നിർവചിച്ചിരുന്നത് 'മാർത്തോമ്മായുടെ മാർഗവും വഴിപാടും' എന്നാണ്. മാർഗചര്യം ജീവിതചര്യയെയും ജീവിതപ്രമാണങ്ങളെയും ജീവചരിത്രത്തെയും സ്പർശിക്കുന്നതാണ്. ഇപ്പറഞ്ഞവയിലൊക്കെ വേർപിരിക്കാനാവാതെ ലയിച്ചുകിടക്കുന്നതാണ് കേരളക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ദൈവജ്ഞാനം. സഭകളിലെ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ പരിശീലനമാതൃകകൾ, പരമ്പരാഗതമായി പകർന്നു കിട്ടിയ ക്രിസ്തുവിജ്ഞാനീയം, സഭാസമൂഹത്തിന്റെ കൂട്ടായ്മയിലൂടെ ആവർത്തനരൂപത്തിൽ തുടരുന്ന ആരാധാനാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ ഇവയെല്ലാം ചേർന്നതായിരുന്നു നസ്രാണിക്ക് വേദവിജ്ഞാനം.

വേദവിജ്ഞാനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആശയാവലികളിലുണ്ടായിരുന്ന വെട്ടിത്തിരിയലായിരുന്നു ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസ്. നവാഗതരായ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് പാശ്ചാത്യസഭയുടെ പൈതൃകത്തിന്റെ ഭാഗമായ ദൈവശാസ്ത്രം പ്രതിരോധമില്ലാതെ സ്വീകരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. പൗരസ്ത്യസഭയുടെ കൂട്ടായ്മയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന നസ്രാണികൾക്ക് സൂനഹദോസും പിൽക്കാലമിഷണറിമാരും നടപ്പിലാക്കിയ പരിഷ്കാരങ്ങൾ, വിശ്വാസാചാരങ്ങൾ, വേദവിപരീതമായി അനുഭവപ്പെട്ടു. സൂനഹദോസിനെക്കുറിച്ചുള്ള എല്ലാ പഠനങ്ങളിലും അതിന്റെ പരാമർശങ്ങൾ കാണാം. അതു സംഘർഷമായി വളരുന്നു. കൂനൻകുരിശുസത്യത്തിലൂടെ സഭാജീവിതത്തെയാകെ പിളർപ്പിലേക്കും

കലാപത്തിലേക്കും നയിച്ചു. അതുകൊണ്ട് കേരളക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ദൈവശാസ്ത്രം കൈപൊള്ളുന്ന ഏർപ്പാടായിരുന്നു. സംഘർഷമുഖങ്ങൾ തിരിച്ചറിയാൻ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനകളും (1599) റോസ്മെത്രാന്റെ നിയമാവലിയും ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗിക്കാം. ഇത്തരം ധാരാളം രേഖകൾ പുനർവായനയ്ക്കു വിധേയമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. സാമ്പ്രദായിക പാണ്ഡിത്യവും സഭാത്മകദർശനവും സമകാലികജീവിതത്തിന്റെ സന്ദർഭങ്ങളും ദൈവശാസ്ത്രത്തെ കൂടുതൽ സജീവമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ദൈവശാസ്ത്രത്തെ സഭാജീവിതത്തിന്റെ തുടർച്ചയായി സങ്കല്പിക്കുന്നതാണ് പ്രായോഗികവേദാന്തം. പുരാണസമൃദ്ധിയുള്ള കേരള സമൂഹത്തിൽ ഇത്തരം വൈജ്ഞാനികത ദൈവവിജ്ഞാനീയമായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെട്ടതിൽ അത്ഭുതമില്ല. ദൈവവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ പ്രസക്തിയും പ്രധാന്യവും സഭാജീവിതത്തിൽ കണ്ടെത്തുന്ന ശീലമാണ് നസ്രാണികൾക്കുള്ളത്. പാശ്ചാത്യപാരമ്പര്യത്തിലെ ദൈവശാസ്ത്ര വൈജ്ഞാനികത കേരളീയ വൈജ്ഞാനിക പാരമ്പര്യത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. നിർഭാഗ്യവശാൽ പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടുമുതലുള്ള സ്വത്വസംഘർഷങ്ങളും ആഭ്യന്തരകലാപങ്ങളും ന്യൂനപക്ഷവെറിയും നസ്രാണിചിന്തയെ മന്ദീഭവിപ്പിച്ചു. പാശ്ചാത്യ ദൈവശാസ്ത്ര സിദ്ധാന്തങ്ങളെ പിന്തുടർന്ന് പടിഞ്ഞാറൻ പ്രമാണിത്വത്തെ പെരുപ്പിക്കാനാണ് പലപ്പോഴും ദൈവശാസ്ത്രവിചിന്തനങ്ങൾ ഉപകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. പാശ്ചാത്യ പ്രമാണങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ച് പാശ്ചാത്യ സങ്കല്പങ്ങൾ വിപുലീകരിക്കുന്ന ബൗദ്ധികവ്യാപാരമായി ദൈവശാസ്ത്രം കേരളത്തിൽ മുരടിച്ചുനിൽക്കുന്നു.

അടിസ്ഥാനപരമായി ചോദ്യങ്ങൾ വേണ്ടുംവണ്ണം ഉന്നയിക്കാൻപോലും നമുക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഉദാഹരണത്തിന് ഒരു ബഹുമതസമൂഹത്തിൽ ക്രൈസ്തവസഭയുടെ നിയോഗമെന്താണ്? സൂനഹദോസിനു മുമ്പും പിമ്പുമുള്ള ക്രൈസ്തവസമൂഹങ്ങൾ നൽകുന്ന ഉത്തരങ്ങൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരിക്കും. വാദിച്ചു ജയിക്കണോ, അറിഞ്ഞ് തിരിച്ചറിവിൽ വളരണോ? ക്രൈസ്തവസമൂഹം വിപുലമായ സംവാദങ്ങൾക്ക് വേദികൾ ഒരുക്കിയിട്ടുണ്ട്. സ്വതന്ത്രമായ ചർച്ച ഉണ്ടായിട്ടില്ല. സംപാളൂരും മധുരയും വേദവിദ്യാകേന്ദ്രങ്ങളായി വിരാജിച്ചപ്പോഴും ചിന്തകൾക്ക് ഉദാരതയും മാനവികതയും ജീവിതസ്പർശവും കമ്മിയായിരുന്നു.

തത്വനിഷ്ഠമായ സംവാദങ്ങളിലൂടെ സ്വമതം ഉറപ്പിക്കാനല്ലാതെ മറ്റുള്ളവരെ മനസ്സിലാക്കാൻ സാരമായ ശ്രമങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. പാശ്ചാത്യമിഷണറിമാരുമായി നസ്രാണികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന കലഹങ്ങളും നിർഭാഗ്യകരമെന്നു പറയട്ടെ കേരളക്രൈസ്തവരെ കുറേക്കൂടി പാശ്ചാത്യവഴികളിലേക്ക് എത്തിച്ചു. സമൂഹപരിണാമത്തിന്റെ ഭാഗമാണ് ഇത്തരം സങ്കലനബഹളങ്ങളെന്നു സമ്മതിക്കാം. എന്നാൽ സങ്കലനം സംവാദാത്മകമാകണം. അപ്പോൾ പറയുന്നവനും കേൾക്കുന്നവനും പരസ്പരം സ്വാധീനിക്കുന്നു. ഇത്തരമൊരു സംവാദസാധ്യതകൾ ബാക്കിനിർത്തിക്കൊണ്ടാണ് കേരള ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിന്റെ പ്രയാണം. ദൈവശാസ്ത്രമണ്ഡലത്തിൽ അവർക്കുള്ള നേട്ടം, വിശിഷ്യാ ചരിത്രപാഠങ്ങളുടെ വിശകലനസാമർത്ഥ്യം പ്രശംസനീയമാണ്. എന്നാൽ പരമ്പരാഗത നസ്രാണി ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഘടനകളെ പരിശോധിക്കാനും വിശകലനം ചെയ്യാനും പുതുസങ്കല്പങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കാനും കേരളീയ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

കേരള ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പരമ്പരാഗത സഭാവിജ്ഞാനത്തിൽ 'ഇണങ്ങർ' എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ട സാധാരണ ക്രൈസ്തവർക്ക് വലിയ പങ്കുണ്ടായിരുന്നു. ഇണങ്ങരായിരുന്നു ക്രൈസ്തവജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രം. മതവിജ്ഞാനവും മതചര്യകളുമെല്ലാം നാട്ടുപാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഭാഗമായി സംക്രമിച്ചെത്തിയിരുന്നു. ഇന്നത്തെ നിലയിൽ ഇണങ്ങിന്റെ ഒരുമ്പാട് കാര്യക്ഷമതാവാദത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ടാണ് കാണുന്നത്. മാനേജ്മെന്റ് തത്വങ്ങളാണ് ഇത്തരം ചർച്ചകളിൽ തെളിഞ്ഞു കേൾക്കുന്നത്. അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്ന മതാനുഭവം പലപ്പോഴും അപ്രത്യക്ഷമാണ്. മതവിജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സംവാദങ്ങളിലും ഒരുതരം ഏകപക്ഷീയതയും സുനിശ്ചിതത്വവാദവും ഉയർന്നു കേൾക്കാം. ജീവിതത്തിന്റെ സമസ്തമണ്ഡലങ്ങളിലും കേരള ക്രൈസ്തവരെ പൊതുസമൂഹം അംഗീകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ സഭയുടെ ശ്രേണികളിൽ, വിശിഷ്യാ ദൈവശാസ്ത്രമേഖലയിൽ അവർ ശിശുക്കളെപ്പോലെയാണു കാണപ്പെടുന്നത്. വിമർശനാത്മകത ദൈവശാസ്ത്രവിചിന്തനത്തിൽ അചിന്ത്യം എന്നു തോന്നത്തക്കവണ്ണമാണ് വ്യത്യസ്ത അഭിപ്രായങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഇവിടെ നഷ്ടം കേരളസമുദായത്തിൽ മാത്രമല്ല, ആഗോളക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിലുമുണ്ട്. സവിശേഷമായ കേരളീയചിന്ത, അതും നവോത്ഥാനനായകരുടെ ചൂടേറിയ അനുഭവങ്ങൾ. വേദചിന്തയെ കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമാക്കുവാൻ ചരിത്രവഴികളിൽ എവി

ടെയെല്ലാമോ ചെളിയിൽ താണുപോയ വാഹനങ്ങൾപോലെ കിടക്കുകയാണ് നമ്മുടെ ദൈവശാസ്ത്രചിന്ത.

ഇനി വേദവിജ്ഞാനീയത്തിലെ കേരള കത്തോലിക്കരുടെ വഴികളെക്കുറിച്ച് സ്വാനുഭവം മുൻനിർത്തി ചില കാര്യങ്ങൾ കുറിക്കാം. നസ്രാണിഭവനങ്ങളിലാണ് വേദവിദ്യാഭ്യാസം നടന്നിരുന്നത്. പാശ്ചാത്യമിഷണറിമാരും പള്ളി കേന്ദ്രീകൃതമായുള്ള വേദവിജ്ഞാനസംരംഭങ്ങളും ഉത്സാഹിച്ച് പാശ്ചാത്യമതവിജ്ഞാനം - അവയിൽ വേദോപദേശങ്ങളും ചോദ്യോത്തരരൂപത്തിലുള്ള സംവാദങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു - വളർത്തി. മറ്റൊന്ന്, മതവിജ്ഞാന പ്രചാരണത്തിന് വൻകിട സംരംഭങ്ങളുണ്ടായി എന്നതാണ്. ഇവയിൽ അച്ചടിശാലകളും ലഘുഗ്രന്ഥങ്ങളും രേഖകളും പ്രത്യേക പരാമർശം അർഹിക്കുന്നു. വേദവിദ്യാലയങ്ങളുടെ ഭാഗമായിത്തന്നെയാണ് പല സ്ഥലങ്ങളിലും പൊതുവിദ്യാലയങ്ങൾ ഉണ്ടായത്. ജാതിവ്യവസ്ഥയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന സന്ദേശം വാക്കിലും പ്രവൃത്തിയിലും പ്രകടമാക്കിയ വേദവിജ്ഞാനം നവോത്ഥാനത്തിന്റെ സ്രോതസ്സുകളിലൊന്നായിരുന്നു. വിവേകാനന്ദനും നാരായണഗുരുവും മറ്റ് അതുപോലെയുള്ള മാർഗദർശികളും തെളിച്ചുകാണിച്ചതുപോലെ ക്രൈസ്തവസന്ദേശത്തിനും സംവേദനപരമായ സാധ്യതകൾ ബാക്കിയുണ്ട്.

കഴിഞ്ഞ ഒരു നൂറ്റാണ്ടിനിടയിൽ സംഭവിച്ച വിജ്ഞാനവിനിമയവിപ്ലവം സഭാവിജ്ഞാനീയമടക്കം എല്ലാ അറിവുരൂപങ്ങളെയും ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയാണ്. വിശുദ്ധവസ്തുക്കളെയും വിശുദ്ധസ്ഥലങ്ങളെയും മറികടന്ന് അനുദിനജീവിതത്തിന്റെ സ്വപ്നങ്ങളിലേക്ക് അതു പടർന്നു കയറുന്നു. സന്ദേഹത്തിനും തിരസ്കാരത്തിനും മുൻഗണനയുള്ള പരിഷ്കൃതിയാണിത്. ഇപ്പോളത് സോഷ്യൽ മീഡിയയുടെ രൂപത്തിൽ സമൂഹത്തെയാകെ അമ്പരപ്പിക്കുന്നു. വിശുദ്ധം, അവിശുദ്ധം എന്ന ഭേദമില്ലാതെ എല്ലായിടത്തേക്കും ഒളികണ്ണിട്ടു നോക്കുന്ന ഒളികൺക്യാമറയാണ് ഇരുപത്തൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലെ വിനിമയതന്ത്രത്തിന്റെ ചിഹ്നം. സഭാവിജ്ഞാനീയം നവമാധ്യമങ്ങളിലൂടെ പ്രസരിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ പുതിയ പുതിയ വെല്ലുവിളികൾ നേരിടുകയാണ്. ഇപ്പോൾ സന്ദേശം ഉഷാറാക്കാൻ ഹാസ്യത്തിന്റെ പിന്തുണകൂടിയുണ്ട്. വമ്പൻസത്യങ്ങളെയും നാട്യങ്ങളെയും അധികാരങ്ങളെയും കീഴ്വഴക്കങ്ങളെയും മറികടക്കാൻ ട്രോളൻമാർക്ക് ആരുടെയും അനുവാദം ആവശ്യമില്ല. ഇത്തരമൊരു ജ്ഞാനവ്യവസ്ഥയിൽ സംവാദത്തിൽ പങ്കു

ചേരാൻ കഴിയണമെങ്കിൽ ക്രൈസ്തവസഭകൾ കൂടുതൽ വിനീതരും ഉദാരമതികളും ആയിരിക്കണം. പോരെങ്കിൽ ബഹുവിജ്ഞാനീയങ്ങളെ സംയോജിപ്പിക്കുന്നതാണ് സമകാലിക സംവേദനവിദ്യ. അതിനോടു സംവദിക്കാൻ ബഹുവിജ്ഞാനീയം കൂടിയേതീരൂ. വൈവിധ്യങ്ങളുടെ പിൻബലത്തിലാണ് ബഹുവിജ്ഞാനീയത ഉയർന്നുപൊങ്ങുന്നത്. കേരളീയ പൊതുമണ്ഡലത്തിൽ സംവേദനവിദ്യയ്ക്ക് ദൈവശാസ്ത്രമാകാൻ കഴിയണമെങ്കിൽ ധാരാളം കൊടുക്കൽ വാങ്ങലുകൾ വേണ്ടിവരും. അതിനു നാം നല്ല ശ്രോതാക്കളാകണം. ഒപ്പം വിനീതരുമാകണം. നമ്മുടെ സന്ദേശങ്ങളടങ്ങുന്ന പ്രസ്താവങ്ങൾ സുതാര്യമായിത്തീരണം. ജനാധിപത്യം നൽകുന്ന സമഭാവന പുതിയ മാധ്യമശക്തികൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു. അതേക്കുറിച്ച് ക്ഷോഭിച്ചിട്ടോ പരിഭവിച്ചിട്ടോ കാര്യമില്ല.

ഞങ്ങളുടെ തലമുറ ഒരുതരത്തിൽ ആലോചിച്ചാൽ ഭാഗ്യം ചെയ്തവരാണ്. വീടുകളിൽ ലഭിച്ച വിശ്വാസാനുഭവം വിജ്ഞാനാനുഭവമാക്കി മാറ്റാനായിരുന്നു സർവകലാശാലാതലത്തിലെ വിദ്യാർത്ഥിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും മറ്റും നോട്ടം. ഈശോസഭാവൈദികർക്കായിരുന്നു കേരളത്തിൽ പൊതുമേൽനോട്ടം. പുതിയ ആശയങ്ങൾക്ക് അവിടെ വിലക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. വിജ്ഞാനങ്ങൾ തമ്മിൽ ഏറ്റുമുട്ടുമ്പോൾ കത്തോലിക്ക മതവിജ്ഞാനത്തിന് പ്രത്യേക പരിഗണന നൽകിയിരുന്നുവെന്നുമാത്രം. വിവിധ സംഘടനകളുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ദേശീയതലത്തിൽ നടന്ന പരിശീലനപരിപാടികൾ മതജീവിതത്തെ പല മട്ടിൽ സ്വാധീനിച്ചു. മിഷണറി പരിഷ്കാരത്തിന്റെ തുടർച്ചയായി മാത്രമല്ല ഇടർച്ചയായും അവ പൊതുസമൂഹത്തിലെ പരിണാമങ്ങളെ വിലയിരുത്തി. കോളണിയനന്തരത, സ്ത്രീവാദം, ഭക്തിവാദം തുടങ്ങിയവ മതസംവാദങ്ങളിൽ ഇക്കാലത്തു സ്ഥാനംപിടിക്കുന്നു. മറ്റൊരുതരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ജനാധിപത്യകേരളത്തിൽ സംവേദനവിപ്ലവത്തിന്റെ ഭാഗമായി പുതിയ വേദവിജ്ഞാനം ഉരുത്തിരിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതു വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിൽ സാധാരണക്കാരുടെ അനുഭവങ്ങൾക്കും ചിന്തകൾക്കും പങ്കുണ്ട്. ഇക്കാര്യം ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഈ ലേഖനം സമാപിപ്പിക്കാം.

സഭയും ലോകവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് പുതിയൊരു ദർശനം അവതരിപ്പിച്ച രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസ് ഞങ്ങളെപ്പോലുള്ള ധാരാളം പേരിൽ പ്രത്യാശയും ആവേശവും ഉളവാക്കി.

റോമൻ കത്തോലിക്കസഭയിൽ വലിയ പ്രതീക്ഷകൾ ഉയർത്തിയ സൂന ഹദോസ് പ്രാദേശിക സംസ്കൃതിയുടെ പ്രാധാന്യം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. നസ്രാണികളുടെ നാടായ കേരളത്തിൽ ഇതിന് വലിയ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. മൂന്നു സഭകളിലെയും ദൈവജനം പ്രകടിപ്പിച്ച ആവേശത്തിന്റെ ഭാഗ മായി വേദവിജ്ഞാനം പ്രചാരം നേടി. വെറുമൊരു വിശ്വാസസംഹിത എന്നതിനെക്കാൾ അനുഭവവും പ്രവൃത്തിയുമാണ് ക്രൈസ്തവീയത എന്ന ധാരണ വളർന്നു. ലോകത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലെന്നതുപോലെ ഇവിടെയും അൽമായർ പ്രതീക്ഷകൾക്കൊപ്പം വളരാൻ ശ്രമം തുടങ്ങി. മതബോധനശൈലി പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു. പാഠ്യവിഷയങ്ങളിൽ ഏകോ പനവും വ്യക്തതയുമുണ്ടായി. വേദവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഭാഗമായി പ്രസാ ധനരംഗം ചൂടുപിടിച്ചു. ഏതാനും വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സംവേ ദനരംഗം വിശ്വാസത്തെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു തോന്നൽ അധികാരസ്ഥാനങ്ങളിലുണ്ടായി. വേദവിജ്ഞാനമടക്കമുള്ള മേഖലക ളിൽ തിരസ്കാരം ഒരു പ്രവണതയായി വളർന്നു. കേരളത്തിലെ അൽമാ യർക്ക്, പഠിതാക്കൾക്ക് ഇതൊരു വെല്ലുവിളിയായി മാറി. യാഥാസ്ഥി തികർക്കും പുരോഹിതീകരണവാദികൾക്കും വല്ലാത്ത അലോസരമു ണ്ടായി. അൽമായപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ഒന്നുകിൽ വിധേയസംഘങ്ങളാകണം അല്ലെങ്കിൽ വിമർശനവേദികളാകണം എന്നുള്ള നില വന്നു. ആരോ ഗ്യകരമായ സംവേദനം വിരളമായിത്തീർന്നു. തന്മൂലം വേദവിജ്ഞാന രംഗത്ത് അൽമായർ നിശ്ശബ്ദരാകുകയോ റിബൽസംഘങ്ങളായി തരം തിരിക്കപ്പെടുകയോ ചെയ്തു. തന്മൂലമുണ്ടായ വേദവിജ്ഞാനശോ ഷണം പ്രകടമായത് മാധ്യമയുഗത്തിന്റെ വരവോടുകൂടിയാണ്. വിവ രവും വിനോദവും ഒന്നിപ്പിക്കുന്ന മാധ്യമസങ്കേതങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ വേദ വിജ്ഞാനികൾ അമ്പരന്നുനിന്നു. വിരുദ്ധോക്തികളും ഹാസ്യസങ്കേ തവും ട്രോളുകളും സംവേദനമണ്ഡലത്തിൽ നിർണായകസ്ഥാനത്തെ ത്തി. ഇന്നും ഈ പ്രതിസന്ധി നേരിടാൻ എന്തു ചെയ്യാമെന്ന് തിരിച്ചറി വുണ്ടാകുന്നില്ല. അനുദിനജീവിതത്തിൽ അടിമുടി മുങ്ങിനിന്നുകൊണ്ട് സംവേദനം ഊർജിതപ്പെടുത്തുന്ന നവമാധ്യമങ്ങളുടെ സങ്കേതങ്ങൾ ഇനിയും വേദവിജ്ഞാനീയത്തിൽ ഇടംതേടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ലോകത്തിന്റെ ഭാഷ തിരിച്ചറിഞ്ഞുകൊണ്ടല്ലാതെ സുവിശേഷസന്ദേശം വ്യാഖ്യാനിക്കാനും പ്രസരിപ്പിക്കാനും കഴിയില്ല. വിദ്യാർത്ഥികേന്ദ്രിത മായി വിദ്യാഭ്യാസം മാറുന്നതുപോലെ പുതിയ ധാർമ്മിക സംഘർഷ ങ്ങൾ മുൻനിർത്തി വേദവിജ്ഞാനമുണ്ടാകണം. സ്ത്രീപക്ഷചിന്ത, ദളിത്

ചിന്ത, പരിസ്ഥിതിവാദം, പുത്തൻ ശാരീരാവബോധം, ലിംഗവിവേചനം, ജാതി, നവീന കലാസംസ്കാരം, യൗവനഭാഷ തുടങ്ങിയവയൊക്കെ ക്രൈസ്തവീയമായി മനസ്സിലാക്കാനും വ്യാഖ്യാനിക്കാനും പ്രസരിപ്പിക്കാനുള്ള വേദവിജ്ഞാനമാണു വേണ്ടത്. ഞങ്ങളുടെ യൗവനകാലത്ത് കലാലയങ്ങളിൽ ചെറിയ തോതിലാണെങ്കിലും പലതരം പുതുമകളുടെ വക്താക്കളാകാൻ വേദവിജ്ഞാനതത്പരരായ യുവാക്കൾക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇന്നാകട്ടെ ഇത്തരം യുവജനവേദികൾ ചിന്താവേദികളിൽനിന്നു വേർതിരിഞ്ഞ് വിശ്വാസപരിശീലനവേദികളോ വിശ്വാസസംരക്ഷണവേദികളോ ആയി മാറുന്നു. ഇവയൊന്നും വേണ്ടെന്നല്ല, ഇവയേക്കാൾ പ്രധാനം വേദത്തിന്റെ പരിവർത്തനശേഷിയാണ്. നവീകരണവാദികൾ എല്ലായിടത്തും മാറ്റങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വാദിക്കേണ്ടി വരുന്നത് ഇതുകൊണ്ടാണ്. ഒരുകാലത്ത് സന്ന്യാസികൾ സഭയിൽ ഈ ചുമതല സാഹസികമായി ഏറ്റെടുത്തിരുന്നു. ഏറെ സ്ഥാപനവത്കരിക്കപ്പെട്ടതോടുകൂടി ഇത്തരം ഇടങ്ങൾ ശൂന്യമായി. ഇവിടെയാണ് അൽമായദൈവശാസ്ത്രത്തിന് പുതിയ യുഗത്തിലുള്ള ഇടം. കേരളത്തിലെ ആദിമ ക്രിസ്ത്യാനികൾ മാർഗവും വഴിപാടും എന്നാണ് തങ്ങളുടെ മതജീവിതത്തെ നിർവചിച്ചത്. പ്രതിസന്ധികളിലെല്ലാം ഒരു മുദ്രാവാക്യമായി അവർ ഇതിനെ ഉപയോഗിച്ചു. എന്നാൽ ബുദ്ധിവിസ്താരത്തിലൂടെ അതിനെ ഇരുപത്തൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലെത്തിക്കാൻ സാഹസികമായ ഇടപെടലുകൾ ആവശ്യമാണ്. അതാണ് ഇണങ്ങർ എന്ന് പഴയ ഭാഷയിൽ വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന അൽമായരുടെ നിയോഗം.

ബൈബിൾ അനുഭവം ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ട് വേദവിജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മിക്കാനാവില്ല. ബൈബിൾ മാത്രം പോരാ എന്നു വാദിക്കുന്നവരുണ്ട്. അവരും ബൈബിളിനെ പ്രമാണഗ്രന്ഥമായി കരുതുന്നു. ഞാൻ ആദ്യംകണ്ട ബൈബിൾ എന്റെ വീട്ടിൽ അപ്പൻ വാങ്ങിയ മാണിക്കത്തനാരുടെ ബൈബിൾ വിവർത്തനമാണ്. കനപ്പെട്ട ശൈലിയിൽ സുവിശേഷ സന്ദേശം പകരുന്നതാണ് പുതിയനിയമഭാഗം. സാഹിത്യഭംഗികൊണ്ടും ശൈലീവൈരുദ്ധ്യംകൊണ്ടും ഏറെ രസകരമായിരുന്നു പഴയനിയമം. ബൈബിളിൽനിന്നു ലഭിച്ച ഉൾക്കാഴ്ചകൾ പള്ളിയിൽനിന്നുള്ള അറിവുകളുമായി ഇണക്കിയും വേർതിരിച്ചും പഠിപ്പുള്ള സഹോദരന്മാർ തർക്കിക്കുന്നതു കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഏതായാലും ബൈബിൾ ഒരു സംവാദമണ്ഡലമായി എന്നിൽ വികസിച്ചു. സ്കൂൾ - കോളജ് പഠനകാലത്ത് ഫാ. ജോസഫ് പൗവ്വത്തിൽ, ഫാ. സാമുവേൽ രായൻ, സെബാ

സ്റ്റ്യൻ കാപ്പൻ, ഫാ. സിറാക്ക്, ഫാ. ഗ്രേഷ്യൻ മുണ്ടാടൻ തുടങ്ങിയവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്നിരുന്ന യുവജന സമ്മേളനങ്ങളിൽ പങ്കെടുത്തു. പലതരം നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഒരു സംവാദാത്മക വ്യക്തിത്വം വളർത്തിയെടുക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്നതായിരുന്നു അവിടുത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ. കോളജ് അദ്ധ്യാപകനായിരിക്കെ യാദൃശ്ചികമായാണ് ജോസഫ് പുലിക്കുന്നേലിന്റെയും ഡി.സി.കിഴക്കേമുറിയുടേയും ക്ഷണം കിട്ടിയത് ഓശാന മലയാളം ബൈബിളിന്റെ തർജ്ജമ പരിശോധനയ്ക്കുള്ള കമ്മറ്റിയിൽ പ്രവർത്തിക്കാൻ. മൂന്നു വർഷം കൊണ്ട് പരിശോധന പൂർത്തിയായി. ഇതിനിടയിൽ ബൈബിൾ പല വട്ടം വായിച്ചു. മറ്റു തർജ്ജമകൾ പരിശോധിച്ചു. വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. ഇക്കാലത്ത് ബഹുഭാഷാപണ്ഡിതനായ ഡോ. ലൂക്ക് ഒ. എഫ്. എമ്മുമായി അടുത്തു പ്രവർത്തിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നത് എന്റെ ജീവിതത്തിലെ മഹാഭാഗ്യം. ബഹുഭാഷാപണ്ഡിതനും വേദജ്ഞാനിയും സർവോപരി നന്മനിറഞ്ഞ പുരോഹിതനുമായിരുന്നു ഡോ. ലൂക്ക്. ബൈബിൾ തർജ്ജമയിൽ മാർഗനിർദേശം നൽകിയ ഫാ. മാത്യു വെള്ളാനിക്കൽ തുടങ്ങിയവരെയും ഓർമ്മിക്കുന്നു. എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയരും ജോസഫ് പുലിക്കുന്നേലും ഞാനുമടങ്ങുന്ന ചെറു സംഘം എത്രയോ രാവുകൾ ബൈബിളുമായി സല്ലപിച്ചു. ഇത് ജീവിതത്തിലെ അസാധാരണ സൗഭാഗ്യം. ബൈബിൾ തർജ്ജമയിൽ ഓശാനയുമായുണ്ടായ സമ്പർക്കവും സഭാനവീകരണപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുള്ള പിന്തുണയും ഒരു കൂട്ടം സഭാസ്നേഹികളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ എന്നെ അന്യനാക്കി. എന്നാൽ മാർ ആന്റണി പടിയറ, ഡോ. ജോസഫ് കരിമ്പാലിൽ തുടങ്ങിയവരുടെ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച് ചങ്ങനാശ്ശേരി അതിരൂപത പാസ്റ്ററൽ കൗൺസിലിന്റെ ആദ്യത്തെ അൽമായ സെക്രട്ടറിയായി ഞാൻ നിയമിക്കപ്പെട്ടതും ഇക്കാലത്താണ്. സഭയുമായുള്ള ഉറ്റസമ്പർക്കത്തെ സഭാനവീകരണ പ്രവർത്തനങ്ങൾ തടസ്സപ്പെടുത്തിയിരിക്കാം. എനിക്കതിൽ പരാതികളൊന്നും പറയാനില്ല. സഹായിക്കാനും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും സഹകരിക്കാനും എനിക്ക് വേണ്ടുവോളം സുഹൃത്തുക്കളെ ലഭിച്ചിരുന്നു. അതാണ് ഭാഗ്യം എന്നു വിളിക്കേണ്ടത്. സഭയിലെ ഒരധികാരിയും പരസ്യമായി എന്നെ ശാസിക്കുകയോ തിരുത്തുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. പിന്നെ ഞാനെന്തിന് പരിഭവിക്കണം. ബൈബിൾ തർജ്ജമയുടെ പുതിയ അറിവുകളും പ്രചോദനങ്ങളും ഉൾക്കൊണ്ട് ഞാൻ ബൈബിൾ പ്രഭാഷണങ്ങൾ നടത്തിത്തുടങ്ങി. പല

പ്രമുഖദേവാലയങ്ങളിലും പ്രസംഗിക്കാൻ നിർബന്ധപൂർവ്വം എന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. ജനങ്ങളും വൈദികരും ഇക്കാര്യത്തിൽ കാണിച്ച ഉത്സാഹം എന്നെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. ഇതിനിടയിൽ ദേശീയതലത്തിലുള്ള അനേകം ചർച്ചാ സമ്മേളനങ്ങളിൽ പല വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് പ്രബന്ധങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കാൻ എനിക്ക് അവസരമുണ്ടായി കേരളത്തിലെ പ്രമുഖ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽ വേദവിഷയകമായി എഴുതാൻ കഴിഞ്ഞു. ഇതിനിടയിലാണ് ജർമ്മൻ സന്ദർശനവേളയിൽ ട്യൂബിംഗൻ സർവകലാശാലയിൽ ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ ശേഖരം കണ്ടെത്തിയത്. അതിനോടകം പ്രാചീനമലയാളത്തിൽ ഞാൻ ഗവേഷകനായി മുന്നോട്ടു പോയിരുന്നു. ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ കാനോനകളുടെ വിശകലനത്തിന്റെ ഭാഗമായി അനേകം ക്രൈസ്തവരേഖകൾ വായിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഇവയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും പ്രബന്ധങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഗുണ്ടർട്ട് ഗവേഷണത്തിന് ജർമ്മനിയിൽനിന്ന് ഫെലോഷിപ്പ് ലഭിച്ചപ്പോൾ ഭാരതീയ വിജ്ഞാന കേന്ദ്രമായ ട്യൂബിംഗൻ സർവകലാശാലയാണ് തെരഞ്ഞെടുത്തത്. വലിയ വേദവിജ്ഞാനകേന്ദ്രമായിട്ടാണ് ട്യൂബിംഗൻ അറിയപ്പെടുന്നത്. ഞാനവിടെയുണ്ടായിരുന്ന കാലത്ത് ഹാൻസ് ഉങ് ആയിരുന്നു പ്രശസ്തനായ പ്രൊഫസർ. അവിടുത്തെ താമസവും വേദവിജ്ഞാനകൗതുകം വളർത്തി. ഇരുപത്തഞ്ചുവർഷത്തെ സേവനത്തിനുശേഷം സെന്റ് ബെർക്കുമാൻസ് കോളജിൽനിന്ന് രാജിവച്ച് ശ്രീശങ്കര സർവ്വകലാശാലയിൽ പോയപ്പോൾ വിജ്ഞാനഭണ്ഡാരത്തിൽ പുനർക്രമീകരണങ്ങൾ വേണ്ടിവന്നു. പൊതുമണ്ഡലത്തിലെ ജീവിതം കടുത്തവെല്ലുവിളിയും ഉത്സാഹവും പകർന്നു. അവിടെവച്ചാണ് ജൂതപാട്ടുകളെക്കുറിച്ച് ഗവേഷണംചെയ്യുന്ന ഡോ.ബാർബറ ജോൺസന്റെ നിർബന്ധപൂർവ്വമായ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ച് ഒരു ഗവേഷണപദ്ധതിയിൽ പങ്കാളിയായത്. ഗുണ്ടർട്ട് ഗവേഷണത്തിൽ ആൽബ്രെഷ്റ്റ് ഫ്രെൻസ്, ജൂതപ്പാട്ടു ഗവേഷണത്തിൽ ഡോ. ബാർബറ ജോൺസൺ ഇവരെപോലെയുള്ള ഒരു ഡസനോളം വിജ്ഞാനികൾ എന്റെ സുഹൃദ്വലയത്തിലുണ്ടായി. ജീവിതത്തിൽ ഏറ്റവും ആഹ്ലാദകരമായ കാലമായിരുന്നു അത്. കണ്ടും കേട്ടും പഠിക്കുന്നതിന്റെ സന്തോഷത്തിലായിരുന്നു ഞാൻ. ഗുണ്ടർട്ട്പഠനത്തിന്റെ ഭാഗമായി പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് മതവിജ്ഞാനവും ജൂതപ്പാട്ടുകളുടെ ഗവേഷണത്തിന്റെ ഭാഗമായി ജൂതമത ആശയാവലികളും സാമാന്യമായി പരിചയപ്പെടാൻ സാധിച്ചു. ജറുസലേമിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കാലത്ത് എത്രയോ

സമ്മേളനങ്ങളിൽ എത്രയോ പണ്ഡിതന്മാരെ കേട്ടു. മതം, ശാസ്ത്രം, നിയമം, ചരിത്രം, സംഗീതം, ശില്പചിത്രകല തുടങ്ങിയവയിലെല്ലാം മതദർശനങ്ങൾ എങ്ങനെ കലർന്നിരിക്കുന്നുവെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞു. ഭാഷാശാസ്ത്രവും വേദവിജ്ഞാനവും ഗുണ്ടർട്ടുപൈതൃകത്തിന്റെ ഭാഗമായി ഞാൻ നേരത്തെതന്നെ പഠിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു. അതിന്റെ മതപരമായ ധ്വനികൾ വിശദീകരിച്ചുതരാൻ ജറുസലേമിലെ സമ്മേളനങ്ങൾ ഉപകരിച്ചു. ഇസ്രായേൽ മ്യൂസിയം പറഞ്ഞുതന്ന പാഠങ്ങൾ പിൽക്കാലത്ത് മുസിരിസ് മേഖലയിലെ ജൂതമ്യൂസിയങ്ങൾ സംവിധാനം ചെയ്യുന്നതിൽ ഉപകരിച്ചു. മലയാളത്തിലെ ജൂതപ്പാട്ടുകളെക്കുറിച്ച് അമേരിക്കൻ ലൈബ്രറി ഓഫ് കോൺഗ്രസ് സംഘടിപ്പിച്ച സമ്മേളനം ജൂതവിജ്ഞാനത്തിന്റെ ബഹുമുഖതയും പ്രാധാന്യവും വെളിവാക്കി.

ജോലിയിൽനിന്ന് വിരമിച്ചത് ഞാനറിഞ്ഞില്ല. വിരമിക്കുംമുൻപുതന്നെ മഹാത്മാഗാന്ധി യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലെ സ്കൂൾ ഓഫ് ലെറ്റേഴ്സിൽ വിസിറ്റിംഗ് പ്രൊഫസറായി ചേരാൻ ക്ഷണം ലഭിച്ചു. അവിടെ പന്ത്രണ്ടു വർഷങ്ങൾ. കാലംചെല്ലുംതോറും വിവിധ വിഷയങ്ങളെ ഇണക്കി സംസാരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഇത്തരം ബഹുവിജ്ഞാനീയ സമീപനം പുതിയ തലമുറക്കാർക്ക് പ്രിയങ്കരമാണെന്നു തോന്നുന്നു. വേദവിജ്ഞാന പരിചയം ബഹുവിജ്ഞാനീയ സമീപനത്തെ ഏറെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാഠസംസ്കരണം, തർജ്ജമപഠനം, ആഖ്യാനകല, പൈതൃകപഠനം തുടങ്ങിയവയിലും സഹായകമായിരുന്നു വേദവിജ്ഞാനസമ്പർക്കം. ഇത്തരത്തിലുള്ള വേദവിജ്ഞാനം പഠിക്കാനും പരിശോധിക്കാനും ഏറ്റവും പറ്റിയ സ്ഥാപനമാണ് പൂനെയിലെ പ്രശസ്തമായ പേപ്പൽ സെമിനാരി (ജ്ഞാനദീപവിദ്യാപീഠം). അവിടെ ഏതാനും വർഷങ്ങൾ ഒരു ക്രെഡിറ്റ് കോഴ്സ് നൽകിയിരുന്നു. ഒരു മാസം അവധിയെടുത്ത് പൂനെയിൽ താമസിച്ച് മലയാളസാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ച് സർവതന്ത്രസ്വതന്ത്രമായി സംസാരിച്ചിരുന്നു. അന്ന് ക്ലാസുമുറിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന എത്രയോ വൈദികവിദ്യാർത്ഥികൾ ഇന്ന് സഭയുടെ ചുക്കാൻപിടിക്കുന്നു. വാശിയേറിയ യോഗങ്ങൾക്കൊടുവിൽ അറിയാനും അറിയിക്കാനും കഴിഞ്ഞതിലുള്ള സംതൃപ്തിയോടെ ചർച്ചായോഗങ്ങൾ സമാപിച്ചിരുന്ന കാര്യം സന്തോഷത്തോടെ ഓർമ്മിക്കുന്നു. ഇന്നും എന്റെ വേദവിദ്യാലയങ്ങൾ ഇത്തരം ചർച്ചാവേദികളാണ്. അനുദിനജീവിതത്തിലെ ഇടങ്ങൾ.